

РЕШЕНИЕ

№ 2024

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 16.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **2666** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Т. Р. Р. от [населено място], чрез пълномощника му адв. Ч. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 287/28.01.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

С жалбата се твърди незаконосъобразност и неправилност на издадената заповед. Иска се от съда да отмени обжалваната Заповед, с всички законни последици от това.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Претендира сторените в производството по делото разноски, за които представя списък. Представя писмени бележки в срок.

В съдебно заседание ответникът – не се явява, не се представлява и не взема становище по съществото на спора. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски с писмото с което е изпратена преписката на съда.

СГП редовно уведомена не изпраща представител.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по чл.168 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Оспорената заповед е връчена на нейния адресат на 28.01.2025 год., видно от отбелязването върху разписката в текста на заповедта, а жалбата против същата е подадена на 24.02.2025 год., но тъй като същата е връчена при отказ и видно от заявление от 04.02.2025год. до Началника на ОПП – СДВР, с твърдения, че на гише 19 на жалбоподателят е било отказано връчване на съставените документи на дата 28.01.2025год. и е направено писмено искане за връчването им, то съдът намира жалбата за допустима като подадена в срок, тъй като същият безспорно не може да бъде установен, поради което и за жалбоподателят не се следва да влече неблагоприятни последици, и от надлежна страна-адресат на оспорената заповед, имаща право и интерес от оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 287/28.01.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б.Б от ЗДвП. – временно отнемане на СУМПС, но не повече от 18 месеца.

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че на 28.01.2025 год., около 04,50ч. в [населено място],[жк],жалбоподателят по данни на свидетел – очевидец А. С. Д. управлявал личния си лек автомобил БВМ 530, с ДК [рег.номер на МПС] и на паркинга зад бл. 562 водачът отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер Алкотест – 7510.На същият бил издаден талон за медицинско изследване с № 107731.За констатираното нарушение му е съставен акт за установяване на административно нарушение GAN№ 3338675/28.01.2025г., връчен на жалбоподателя при отказ, като последният е удостоверен от двама свидетели видно от АУАН.

При проверка за законосъобразност на обжалвания административен акт съгласно изискванията на чл.146 от АПК, настоящият състав на административния съд намира, че обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, съобразно изискванията на чл.172, ал.1 от ЗДвП. В случая това е младши автоконтрольор при отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на когото са делегирани правомощия по силата на Заповед № 513з-6400/2023г. на директора на СДВР да прилага с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл.171, т.1, т.2, т.2а, т.4, т.5, б.„а“ и т.6 от Закона за движение по пътищата.

Оспорената заповед е издадена и в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички реквизити, визирани в чл.59 от Административно процесуалния кодекс, включително фактически и правни основания за издаването ѝ. В същата освен позоваване на съставения акт за нарушение, се съдържа и посочване на конкретното нарушение, станало основание за прилагане на ПАМ.

При издаване на заповедта са спазени процесуалните правила на закона. Спазени са материалноправните разпоредби на Закона за движение по пътищата –чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП. в приложимата към датата на издаване на заповедта редакция.

В конкретния случай жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с номер ARNJ-0024 в 07,30ч. Издаден е талон за

медицинско изследване. Снети за сведения от свидетел – очевидец, приложени на л. 14 от делото, същите по естеството си свидетелски показания на А. Д., подробно описват фактическата обстановка и безспорно установяват, че на посочената дата жалбоподателят е управлявал МПС „БМВ“ който влязъл в паркинга от ул. Д. скала“, минал покрай нето и продължил навътре в паркинга, след тава спрял така, че запушил неговия автомобил. Според Д. водачът бил в нетрезво състояние, започнал грубо да се държи и същият се обадил на тел. 112 в 5, 02ч. и обяснил за случая. Съдът кредитира дадените показания от Д., тъй като същият не е заинтересован от изхода на делото, като кореспондират и с описаното в акта от контролните органи, като водачът е отказал да бъде изпробван за алкохол и е установен на място на паркинга зад бл. 562.

Конкретните факти, изпълващи хипотезата за прилагане на ПАМ, са установени с акт за административно нарушение, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. Съставеният акт за нарушение и останалите приложения по административната преписка доказателства съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 АПК, имат доказателствена сила в настоящото производство. Съдът при преценката на валидността на АУАН намира, че същият е съставен от компетентен орган по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, има необходимото съдържание по чл. 42 от ЗАНН - съдържа описание на нарушението, дата, място и обстоятелствата, при които е извършено, съдържат се необходимите индивидуализиращи данни, като са спазени и относимите разпоредби на чл. 40 - 43 от ЗАНН за съставянето му. Не подлежи на преценка от съда по настоящия спор съставомерността на посоченото като извършено в АУАН административно нарушение, а следва да се прецени само валидността на акта. На основание посоченото, следва и извод, че АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл. 144 АПК вр. чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП., по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП. съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед и не са оборени в настоящото съдебно производство. Св. Р. е дъщеря на жалбоподателя, в пряка родствена връзка, като и показанията на същата са в противоречие с тези на Д., който в случая е свидетел – очевидец, поради което и съдът не кредитира показанията на св. Р. Мястото на извършване на нарушението също е конкретно посочено от А.Д..

В този смисъл, мярката по чл. 171, т.1 от Закона за движение по пътищата е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН). Определен е срокът на налагането и съобразно предвиденото в закона, до не повече от 18 месеца.

На това основание жалбата против оспорената заповед следва да бъде отхвърлена.

Воден от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и 2, пр. последно от АПК, Административен съд София-град, 36-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Р. Р. от [населено място], чрез пълномощника му адв. Ч. Т. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 287/28.01.2025 г., издадена от мл. автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която му е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. - „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: